

נעלי הנסיכה

ג. ציפּרוב



מאז ומתמיד חיו בעולם סנדלרים.
בעיירה המוזרה שלי חי גם אחד, ולא
פשוט אלא בעל תורשה. כי סבא שלו,
וסבא של סבא שלו, וסבא של סבא של
סבא שלו היו גם כן סנדלרים ועשו
נעליים, מגפיים וסנדלים.
נעליים... שורות שלמות שלהן, עתיקות,
עם קשתות וקישורים עמדו אצל
הסנדלר הזה אחרי החלון. צופים
סקרניים באו לכאן לעתים קרובות כדי
להסתכל ולהתפלא.
"הו, איזו נעליים, הו איזו..."
והסנדלר רק רטן:
"ואין לכם מה להוסיף?"
"לא" ענו האנשים "רק שהן יפות."

ואז הסנדלר הערמומי לקח זוג נעליים
והיה מסביר:
"הנה נעלי בלט. הן דומות לצדפות ים.
כל הזמן שרות. הנה נעל קטנה
מווארשה. אתם שומעים? מוסיקה
עתיקה. זו מזורקה. והנעל הזו – היא
מוינה. שומעים? שרה מינואט."
מזורקה, מינואט, ולס – כל נעל עתיקה
שרה ולכל אחת היה קול שלה.
ורק אחת שתקה. נעל בלי קישורים
ובלי קשתות ישבה בפינה נידחת.
"כנראה" אמרו אחדים מהבאים "נעל
של אישה ענייה כלשהי."
אבל האומן רק רטן:
"ואין לכם מה להוסיף?"
"לא" שוב היו עונים האנשים.
ואז הסנדלר היה מספר בחיבה:
"בזמנים עתיקים חיה בעיר שלנו נסיכה
מדורות עברו. לימדו אותה שפות,

קידות, ולימדו כמובן גם לרקוד. מורים
מהטובים ביותר לימדו אותה, אלא
שלנסיכה לא היה כל חוש מוסיקלי.
ופעם התפרסמה כרזה בכל המדינה:
**מי שיצליח ללמד את הנסיכה לרקוד
בקלות ובנועם, יקבל את ידה!**
לקבל את ידה של הנסיכה זה להיות
נסיך בעצמו!
גרפים מבריקים, אבירים חסודים,
ברונים חשובים... מי לא ניסה ללמד
לרקוד את בת המלך! אך כל גברת
החצר, אפילו הגמלונית ביותר, עלתה
עליה באומנות החשובה הזו.
הנסיכה הייתה כבר מיואשת לגמרי.
ואז בחצר המלך הופיע סנדלר.
"כבוד רוממותה" אמר לנסיכה
האומללה "שמעתי על צרתך. ואני יודע
גם איך לשחרר אותך ממנה. אין דבר
פשוט מזה. תרשי לי רק למדוד את כף



רגלך.
בסרט קטיפה מדדו את רגלה של
הנסיכה ולמחרת הסנדלר כבר תפר
נעלי בלט נהדרות.
"כן, הן נהדרות" נאנח האומן כשהביט
עליהן "אך חסרות להן קשתות. קשתות
כאלה שנותנות לנעלי ריקוד קלות,
מלמדות אותן לרחף ולעוף. וזה מה
שנחוץ לנסיכה!"
והסנדלר הרהר הרבה זמן. ואז הלך
לאחו והשתחוה לפני שני פרפרים
לבנים גדולים.
"הרי לכם היינו הך" אמר "איפה אתם
מתעופפים. אבל אם תהיו לקשתות של
נעליים יפות, אז מחר תוכלו להתעופף
באולם המלך, תוכלו לשחק ברקוד
קוטיליון המלכותי."
מובן שהפרפרים הסכימו.
ולמחרת הנסיכה כבר רקדה. הנעליים

עם כנפיים לבנות נשאו אותה סביב
האולם.
וכל האורחים התפלאו וברכו את המלך
והמלכה:
"הו, כמה קל רוקדת הבת שלכם!"
"היא היום כמו פרפר!"
לפרפרים הגדולים והלבנים היה לב
טוב.
אך אבוי – לנסיכה לא היה לב כזה.
אחרי הריקודים הסנדלר ניגש אליה
בקידה עמוקה והיא הביטה עליו
מלמעלה ואמרה רק:
"אינך נחוץ לי יותר. שו...!"
והסנדלר הלא-נחוץ הלך, אבל אתו
הלכו גם הפרפרים, הקשתות הלבנות
של נעלי הריקודים המלכותיות.
והנסיכה מעולם לא רקדה יותר, לא
רקדה כה קל וכה חיננית. הקוטיליון
הזה היה האחרון שלה.